

Zsoltár 46,2

Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.

Mt 4,18-22

Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és testvérét, Andrást, amint hálójukat a tengerbe vetették, mivel halászok voltak. Így szólt hozzájuk: Jöjjetek utánam, és én emberhalászként teszek titeket. Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt. Miután továbbment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban apjukkal, Zebedeussal együtt rendezgették hálójukat, és őket is elhívta. Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és apjukat, és követték őt.

Mindig olyan sokkoló azt olvasni, hogy a tanítványok **mindent** elhagyva követik Jézust. Olyan ez, mintha mondjuk szerelnéd a biciklid, mert mondjuk leesett a lánc, odalépne hozzád, megszólítana, s te mennél otthagyva bringát, villáskulcsot, mindent. Vagy bevásárlás után a Lidl parkolóban, amikor pakoltok a kocsis csomagtartójába, s otthagyva a kocsit, bevásárlást, a kiolvadó fagyasztott harcsafilét, mennél utána.

Jézus hívása valami olyan erőt közvetített, és közvetít ma is, ami tud rávenni embereket arra, hogy tudjanak **mindent** félretenni.

Egy rövid kis videót vetítenék le nektek.

(<https://youtu.be/Rknf5XFSBpw?si=kA7aljyVqmqzcxwE>)

A videó nyomán pedig azt kérdést fogalmaznám meg. Ti melyik kutyához érzitek leginkább magatokat hasonlónak, ha a Krisztus hívására való reagálásról van szó? És nem csak arról beszélek, hogy egyszer megtértem, akkor otthagytam a magam „hálóit”, hanem arról, hogy Jézus nap mint nap hív arra, hogy őt kövessem.

- A bizonytalanhoz, ami ugrana is, meg nem is?
- Az utolsóhoz, aki a stég széléről bámul a többi után?
- vagy a két lelkes zsemleszínűhöz, akik mint két szőrös rakéta repülnek a vízbe?
- Vagy esetleg úgy érzitek, hogy ti is úgy lettetek belökve a vízbe, mások lelkesedése által, s most nem tudjátok, hogy befelé, vagy kifelé akartok úszni?

Én most főleg azért hoztam ide ezt a kis videót, mert annyira lelkesítőnek éreztem ennek a két zsemleszínűnek az energiáját, amivel a játékuk után a vízbe vetik magukat. Ugyanez volt jellemző ezekre a

tanítványokra is, akiknek az elhívásáról olvasunk itt Máténál. Milyen jó lenne, ha én is mindig ilyen kétely nélküli lelkesedéssel tudnám magam belevetni abba, amire Jézus hív!

Ehelyett sokszor azt nézem, hogy most ehhez mit kell otthagyni? A tanítványoknál: háló, hajó, apa... Nálunk is lehet, hogy van olyan, amitől nehezen válunk meg. Pl. az a kis szabadidő, amire már beterveztem valamit, pl. a kedvenc sorozatomból egy rész megnézését, egy kis plussz alvást, vagy ki tudja mit?

A tanítványok átérték Jézus közelében azt, hogy itt valami olyan csodálatosról van szó, amiért érdemes vacakolás nélkül menni.

Ahogy ez a két labi is tudja, hogy hatalmas móka a vízbe ugrálni, hogy onnan kihozz dolgokat.

Vegyünk példát a tanítványoktól, vegyünk példát ettől a két lelkes ebtől, és ne lacafacázzunk: ha Jézus hív, vessük bele magunkat!